

La cua del mestre - Albert Mas-Griera

Un dia, Albert Mas-Griera (Barcelona, 1954) llegeix, en un article de Xavier Sala i Martín, dues línies sobre un enviament de mosquiteres al Tercer Món que s'extravia al mercat negre, i concep un conte memorable. Com explica ell mateix al final del llibre, altres punts de partida poden ser una anècdota familiar o una pintura de Charles-August Mengin. Tant és. Finalment, els seus contes tenen una personalitat pròpia, que és el que mirarem d'escatir en els paràgrafs següents.

La cua del mestre és el tercer llibre de contes d'Albert Mas-Griera, autor d'una novel·la, traductor i adaptador. Ja des de les primeres línies, el lector se submergeix a gust en una prosa àgil i elegant, olímpica, que no cau en l'anorèxia ni en el refistolament. Els contes versen sobre un dels temes més detestats per la hipermodernitat, com és la innocència. Som uns mamífers que hem aixecat els nostres mites, ve a dir Mas-Griera, i d'aquesta dialèctica entre els cos i l'ànima sorgeixen personatges sòrdids i delicats, rars en un món que sembla uniforme fins que esgratinyem sota la superfície.

No és difícil trobar interseccions entre els deu contes del llibre, ni tampoc entre els dels reculls anteriors: els àngels (missatgers entre dos mons que s'ignoren fins que sorgeix una esquerda cortazariana, que és pròpiament el conte), els soldats (sempre monstruosos, tant si compleixen les ordres com si s'hi neguen), els pares (a mig camí entre la fascinació per la innocència dels fills i l'atracció pel buit). Dos dels contes més reeixits del recull reprenen escenes bíbliques: *La cua del mestre*, que desvela de manera minuciosa la tràgica vida de Llätzer després de la resurrecció, i *Nombres, o Nit de Reis*, que apunta una variable simètrica sorgida en el primer Nadal. L'obra d'Albert Mas-Griera mereix tota la nostra atenció.